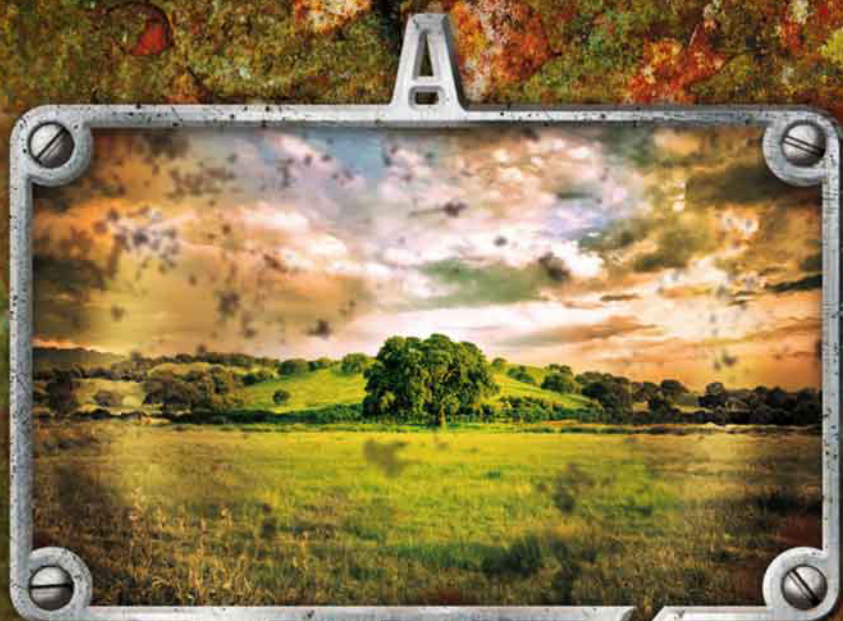

MAGÁNKIADÁSBÓL GIGASIKER – MESTERMŰ!

SILÓ

WOOL
HOLSTON

HUGH HOWEY

H U G H H O W E Y

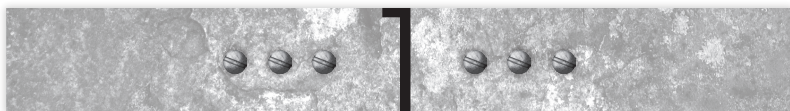
A SILÓ

WOOL I.

HOLSTON

Azoknak, kik mernek remélni

ELSŐ RÉSZ
HOLSTON

A GYERMEKEK JÁTSZOTTAK, miközben Holston a halálba mászott; hallotta a visongást, amit csak boldog gyermekek hallatnak. Holston nem sietett, mialatt ők tombolva dübörögtek odafenn, módszeresen, súlyos léptekkel haladt körbe-körbe a csigalépcsőn, öreg bakancsai pengtek a fémből készült fokokon.

A fokokat, akárcsak apja bakancsát, megviselte az idő. A lemállott festék erőtlenül lifegett rajtuk, főként a sarkokban és az aljukon, ahol nem koptatták őket annyira. A lépcsőkön másutt zajló forgalom nyomán kisebb felhőkben szállt a por. Holston érezte a csillogásig koptatott korlát vibrálását. Ez mindannyiszor lenyűgözte: miként képes a puszta tenyerek és a léptek súrolása évszázadok alatt így megviselni a szilárd acélt. Molekulánként, gondolta. Minden élet lekoptat egy réteget, ahogy a siló is felemészti azt az életet.

A lépcsőn közlekedő nemzedékeknek köszönhetően valamennyi lépcsőfok meghajlott kissé, a széleik pedig lekerekedtek, mint a lebiggyesztett száj. Középujt a nyomát is alig lehetett felfedezni azoknak az apró ipari gyémántoknak, amelyek valaha a fokok tapadását szolgálták. Hiányukra csak a mindkét oldalon fellelhető mintázatból lehetett következtetni, a lapos acélból kiálló apró, éles szélű, piramisszerű kiemelkedésekből meg a festékpettyekből.

Holston vén bakancsával vén fokra lépett, lenyomta, majd megismételte a mozdulatot. Beleveszett mindabba, ami a feledésbe merült években történt: molekulák és életek eltűnésébe, a porrá lett rétegekbe. Azt gondolta, nem most először, hogy sem az életnek, sem a lépcsőnek nem az effajta létezés a célja. Nem efféle gyötrésre épültek a silót pohárba tett szalmaszál módjára átszelő hosszú csigalépcső szűk korlátjai. Mint hengeres otthonuk legnagyobb része, láthatóan ez is más célokból készült, rég elfeledett funkciók ellátására. Most főútvonal gyanánt használták emberek ezrei, akik ismétlődő napi ciklusokban közlekedtek benne fel és alá, bár Holston szerint jobb lett volna, ha csak vészhelyzetekben veszik igénybe, és legfeljebb pár tucatnyian.

Újabb szintet hagyott maga mögött: a torta alakú hálótéremrészeletet. Miközben Holston megmászta az utolsó néhány szintet, egyre hangosabban hallotta a feje fölül a gyerekricsajt. A fiatalság hangja volt ez, olyan lelkeké, akik még nem voltak tisztában azzal, hol élnek, akikre még nem nehezedett rá minden oldalról a föld szorítása, akiknek még nem halt

meg az elméje, hanem *nagyon is* éltek. Éltek, nem voltak kikészülve, boldog hangjuk leszűrődött a lépcsőn, s trillázásuk nem állt összhangban Holston tettével: a döntésével és az elszántságával, hogy *kimenjen*.

Mialatt közelített a legfelső szinthez, egy fiatal hang túlharsogta a többit, ami arra emlékeztette Holstont, hogy ő is a silóban volt gyermek – ott végezte minden iskoláját, ott is játszott. Akkoriban még irdatlan nagy világmindenségnek tetszett a fülledt levegőjű betonhenger. Szintjeivel, emeleti lakásegységeivel, műhelyeivel, hidropónikus kertjeivel meg a csőhálózattal teli vizesblokkjaival hatalmas kiterjedésű világ volt, amit soha senki fel nem fedezhet egészen, labirintus, amiben ő és barátai akár örökre elveszhetnek.

Azoktól az időktől azonban már több mint harminc év választotta el. Holston most úgy érezte, mintha gyerekkora két-három élettől ezelőtt lett volna, s valaki más élvezte. Nem ő. Egész életét seriffként töltötte, s ez az élet súlyosan telepedett a múltra. Nem olyan régen pedig élete harmadik szakaszában tartott – egy titkos életben, túl a gyerekkoron és a seriffkedésen. Ezek voltak az ő utolsó rétegei a teljes megsemmisülés előtt. Három évet töltött csendesen, várva valamire, ami nem jön el soha, miközben minden egyes nap hosszabbnak tűnt, mint korábbi, boldogabb életeinek bármelyik hónapja.

Holston a csigalépcső tetejére érve elengedte a korlátot. A sokat látott acél íves csöve ott ért véget, ahol a lépcső a silókomplexum legtágasabb helyiségeibe torkollott: a kávéházba és az ahhoz kapcsolódó társalgóba. Most már egy szinten

volt a játékos visongással. A szanaszét lévő székek közt világos alakok cikáztak, fogócskát játszottak. A káoszt maroknyi felnőtt fokozta. Holston látta, ahogy Donna szétszórt krétát és zsírkrétát szed össze a piszkos járólapról. Férje, Clarke egy asztalnál ült, amelyen gyümölcslevek, kancsók és kukoricalisztből készült sütik sorakoztak. Odaintett a szoba másik végéből Holstonnak.

Holstonnak eszébe sem jutott, hogy a köszönést viszonozza, erre sem energiája, sem vágya nem volt. A felnőttek és a játékba belemerült gyerekek mellett homályosan kivehető látványt nézte, amit a kávézó falára vetítettek. Zord világukból itt nyílt a legnagyobb zavartalan kilátás. Reggeli táj. A hajnal gyér fénye burkolta be az élettelen hegyeket, melyek Holston gyermek-kora óta semmit sem változtak. Ott terpeszkedtek, ahogy teték időtlen idők óta, mialatt Holston a kávéházi asztalok közt rajcsúrozó gyermekből azzá a kiüresedett valamivé vált, ami most is volt. A hegyek tekintélyesen hullámozó ormai mögötti ismerős, rothadó égvonal erőteljesen csillogva tükrözte vissza a reggeli napsugarakat. Ősi üveg és acél állt a messzeségben, ott, ahol – mint gyanították – valaha emberek éltek a föld fölött.

Egy gyerek, akit úgy vetett ki magából a csoportja, mint valami üstököst, Holston térdéhez csapódott. Lenézett, s mozgott, hogy megérintse a srácot – Susan fia volt az –, a gyerek azonban, üstököshöz méltón, már el is tűnt, berántotta a többiek vonzása.

Holstonnak hirtelen a lottó jutott eszébe, amit ő és Allison nyertek meg az asszony halálának évében. A szelvény még

mindig megvolt, magával vitte mindenüvé. A gyerekek egyike – aki mostanra már kétévesen totyogna a többiek után – az övék is lehetne. Mint minden szülő, ők is arról álmodoztak, hogy dupla szerencsével ikreik lesznek. Próbálkoztak is persze. Miután kivették az asszony implantátumát, dicsőséges éjszakáról dicsőséges éjszakára próbálkoztak a szelvényüket beváltani. A többi szülő sok szerencsét kívánt nekik, a lottóban reménykedők pedig csendben imádkoztak, hogy üres évet fogjanak ki.

Ő és Allison, akik tudták, hogy csak egy évük van, kipróbálták az összes babonaságot, mindent, amiről azt gondolták, segíthet. Az ágy fölé aggatott fokhagymafüzérektől a termékenység megnövekedését remélték, a matracok alá két tízcentest rejtettek, hogy ikreket hozzanak össze, Allison hajában rózsaszín szalag virított, Holston szeme alatt pedig kék festékfolt – nevetségesnek és kétségbeesett igyekezetnek bizonyult valamennyi, ugyanakkor viccesnek is. Bolondabb dolog már csak az lett volna, ha *nem* kísérelnek meg mindent, ha kipróbálatlanul hagyják valamelyik idióta babonát vagy receptet.

Azonban minden hiábavalónak bizonyult. Még le sem telt az évük, a lottójog másik párra szállt át. Nem próbálkozás, hanem idő hiányában. A *feleség* hirtelen hiányában.

Holston elfordult a játéktól és a kilátástól, s a siló kávézója és légzsilipje között elhelyezkedő irodája felé indult. Mialatt az utat megtette, gondolatban felidézte az itt vívott harcot, az idegek csatáját, melyen az utolsó három esztendőben nap mint nap átment. Tudta, ha megfordul, és belemerül a hatalmas

kilátásba a falon, ha csak futó pillantást vet a folyamatosan romló, homályos, borús kameralencsék vetítette képre, az odakinn lebegő szennyeződésre, ha követi tekintetével a hegy hullámosan gyűrődő vonalát, a redőt, amely az ingoványos dűnéken keresztül húzódott túl a városon, ki tudná venni az ő békés alakját. Ott, azon a dombon, láthatná a feleségét. Úgy feküdt, akár egy alvó szikla, a levegő és a toxinok elnyűtték, kezét a feje alá hajtotta.

Talán.

Nehezen látta, alig lehetett kivenni már az újbóli elhomályosodás kezdete előtt is. Amúgy meg nemigen lehetett megbízni a látványban. A dolog úgy állt, hogy volt miben kételkedni. Így aztán Holston azt az egyszerű megoldást választotta, hogy nem nézett ki. Áthaladt felesége lelki összeomlásának színhelyén, ahol örök álmukat aludták a rossz emlékek, át a hirtelen örület színén, s belépett az irodájába.

– Nézd csak, ki kelt ilyen korán – mondta Marnes mosolyva.

Holston helyettese becsukta az iratszekrény fémfiókját, az elaggott zsanérok élettelen hangon jajongtak. Gőzölgő bögrét vett a kezébe, majd feltűnt neki Holston komorsága. – Jól vagy, főnök?

Holston bólintott. Az asztal mögött függő kulcstartóra mutatott.

– Megyek a fogdába – közölte.

A helyettes mosolya lehervadt, Marnes zavartan ráncolta homlokát. Letette a bögrét, és megfordult, hogy leakassza a kulcsot. Mialatt háttal volt, Holston még egyszer, utoljára

tenyerébe dörzsölte az éles, hideg acélt, majd a seriffcsillagot színével lefelé az asztalra tette. Marnes visszafordult, és felé nyújtotta a kulcsot.

– Fogjak felmosót? – bökött Marnes hüvelykujjával a kávézó irányába. A cellába, ha annak épp nem volt lakója, legfeljebb takarítani mentek be.

– Ne – mondta Holston. Fejével a cella felé intett, jelezve helyettesének, hogy kövesse.

Megfordult. Az asztal mögötti szék megnyikordult, miközben Marnes felállt, hogy utána menjen. Holston a cellához lépett. A kulcs simán belement a zárba. Az ajtó jól megkonstruált és gondosan karbantartott zárszerkezete élesen kattant. Egy halovány zsanérnyikorgás, egy elszánt lépés, egy taszítás, csengés, és a megpróbáltatásnak vége volt.

– Főnök?

Holston a rácsok közt kitartotta a kulcsot. Marnes lenézett rá, s némileg bizonytalanul, de elvette.

– Mi történik, főnök?

– Szólj a polgármesternek! – mondta Holston. Sóhajt eresztett meg, keserveset, amit már három esztendeje tartogatott. – Mondd meg neki, hogy ki akarok menni!